

Arrest

nr. 200 038 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten
D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE en advocaat H. BOURRY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 november 2015 en dient op 18 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 17 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 23 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Jaghband, in het district Hesarak van de provincie Nangarhar, waar u uw hele leven gewoond hebt. U bent nooit naar school gegaan, en u hield zich bezig met het zorgen voor de geiten van de familie en het helpen van uw vader met het onderhouden van de boomgaard van het districtshoofd A.K. [...].

Uw vader was ook in het bezit van een pickup-truck. Op een dag reed u met uw vader naar het districtscentrum, alwaar hij u afzette en u naar de winkel stuurde, om vervolgens zelf naar het districtshuis te gaan. U ging te voet met de boodschappen terug naar huis. Uw vader kwam evenwel niet meer teug naar huis. Na drie dagen werd zijn lichaam uiteindelijk voor de deur van uw huis gedumpt door de taliban. Omdat de mullah van het dorp weigerde om een ceremonie te doen, bent u naar uw oom in het nabijgelegen dorp Chamtalaha gegaan, met het lichaam van uw vader verborgen in een bundel beddengoed. Onderweg vond u de pickup-truck van uw vader, en vertelden lokale dorpingen u dat de bestuurder van de truck door de taliban was meegenomen omdat hij leden van een regeringsgezinde militie vervoerde. Nadat u uw vader had laten begraven, liet u een brief die u op het lichaam van uw vader had gevonden lezen door uw oom. Hierop stuurde uw oom u via Nimruz het land uit. Pas toen u al in België was, vertelde uw oom u dat u in de brief beschuldigd werd van spionage voor de overheid wegens uw diensten aan A.K. [...], en dat u bevolen werd om u aan te melden bij de taliban.

U kwam aan in België op 29 november 2015, en vroeg hier asiel aan op 18 december 2015. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, een dreigbrief, een brief van het districtshuis, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u Afghanistan moest ontvluchten omdat u vreest dat u door de taliban werd gezocht nadat ze uw vader hadden vermoord, dit omdat u hielp bij het irrigeren van de boomgaard van de districtchef (CGVS p. 9, 10, 16). U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken, om infra vermelde redenen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u niet de moeite hebt genomen om u te vergewissen van de inhoud van de documenten die u aan het CGVS voorlegde. Naast uw taskara presenteerde u ook nog een dreigbrief en een brief van het districtscentrum (CGVS p. 21). Hoewel u de inhoud van de dreigbrief na uw komst naar België zou hebben vernomen van uw oom (CGVS p. 9), bleek u tijdens het gehoor voor het CGVS niet op de hoogte van de inhoud van de brief van het districtscentrum (CGVS p. 21). U was naar eigen zeggen nochtans al meer dan een jaar in het bezit van dit document (CGVS p. 21, 22), wat u ruimschoots de tijd gaf om deze te laten vertalen voor het CGVS, dan wel op zijn minst aan u te laten voorlezen zodat u zou weten wat erin staat. Gevraagd waarom u dat niet had gedaan, stelt u louter dat u de brief aan niemand wou laten zien omdat “elke zaak voor de persoon zelf [is]” (CGVS p. 22). Deze uitleg kan evenwel niet weerhouden worden; van een asielzoeker die zich zodanig bedreigd acht dat hij zijn land ontvlucht en helemaal naar België reist mag op zijn minst verwacht worden dat hij genoeg interesse in zijn eigen zaak zou tonen om er voor te zorgen dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij voorlegt om zijn vluchtrelaas te ondersteunen. Dat u dit niet heeft gedaan is reeds een ernstige indicatie dat uw voorgehouden vrees maar weinig ernstig is.

Aansluitend hierop dient **ten tweede** te worden vastgesteld dat, primo, uw verklaringen over de inhoud van de door u voorgelegde dreigbrief niet overeen lijken te stemmen met de resultaten van de vertaling van de dreigbrief. Volgens u zou in de brief te lezen staan dat u beschuldigd werd van spionage omwille van uw werk in de boomgaard van A.K. [...], en dat ze niemand anders van uw familie zouden kwaad

doen als u zich maar zou aanmelden (CGVS p. 9). Uit de vertaling blijkt evenwel dat de brief enkel een naakte bedreiging bevat, namelijk dat met u hetzelfde zou gebeuren als met uw vader, en geen verdere details (zie vertaling bijgevoegd aan document 2). Bovendien is het secundo ook markant dat de brief melding maakt van Mullah Omar als leider van de gelovigen, terwijl Mohammed Omar al in 2013 overleden was, en de taliban zijn dood hebben bekendgemaakt op 30 juli 2015, en zijn opvolger aanduiden als Mullah Akhtar Mansour (zie stukken bijgevoegd aan het dossier). U zou vertrokken zijn uit Afghanistan hooguit een dag nadat u het lijk van uw vader (en de dreigbrief) had gevonden (CGVS p. 9, 23) en aangekomen zijn in België op 29 november 2015 na een reis van iets meer dan een maand (verklaring DVZ dd. 21 maart 2016, afdeling 31.). Hierdoor kan het opstellen van de brief dus in de tijd geplaatst worden op eind oktober 2015, dus bijna drie volle maanden na het aankondigen van de wissel in het leiderschap van de taliban. Dat de brief niettemin nog steeds in naam van Mullah Omar is opgesteld, doet daarom twifelen aan de echtheid. Omdat u verklaart dat het lezen van deze brief uw oom ertoe aanzette om u het land uit te sturen (CGVS p. 9), en omdat dit ook het enige element is dat u aanbrengt van een dreiging tegen u persoonlijk, ondergraaft dit uw hele vervolgingsrelaas.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u vervolgingsrelaas op zich maar weinig aannemelijk is. Zo verklaarde u **ten derde** namelijk dat u gedurende de drie dagen dat uw vader vermist was, geen enkele poging had ondernomen om contact op te nemen met A.K. [...] (CGVS p. 12). Uw vader was nochtans net naar A.K. [...] geroepen op het moment dat u hem voor het laatst had gezien (CGVS p. 10); het zou logisch zijn mocht u zich daarom tot hem gericht hebben na de verdwijning (CGVS p. 12). Hij was bovendien ook (dichte) familie van u, en u werkte voor hem (CGVS p. 13), wat de drempel om hem aan te spreken toch danig verlaagd zou moeten hebben. U verklaart dat u dit niet had gedaan omdat u uw zieke moeder niet alleen wou achterlaten (CGVS p. 12), maar gezien de veelheid aan familieleden die bij u in het dorp woonden en op wie u redelijkerwijs kon rekenen om even op haar te passen (CGVS p. 4, 5, 6), en dat het districtscentrum slechts op wandelafstand lag (CGVS p. 10), is dit geen steekhoudende uitleg.

Ten vierde is ook de tocht met het lijk van uw vader die u schetste op zijn minst merkwaardig te noemen. U gaf primo namelijk aan dat u naar de woonplaats van uw oom in een ander dorp reisde achterin de pickup-truck van een dorpsgenoot, maar dat u gedurende de hele reis het lichaam van uw vader voor de chauffeur verborgen hield (CGVS p. 9, 26). U zou dit gedaan hebben door het lijk te verbergen in een verzameling beddengoed, en gelijk te doen alsof de echte reden van uw rit was om uw moeder naar het ziekenhuis te brengen (CGVS p. 26). Op zich is het al opmerkelijk dat u een lijk zomaar verborgen zou kunnen houden voor de chauffeur, en dat de meereizende gezinsleden zodanig ijzig zouden blijven gedurende het vervoeren van de lugubere vracht dat de chauffeur niets zou vermoeden. U geeft evenwel ook nog aan dat er in het dorp waar u naartoe reisde helemaal geen ziekenhuis was (CGVS p. 26), wat dit een wel zeer doorzichtige dekmantel maakte.

Secundo is het ook wel heel toevallig dat u onderweg stootte op de pickup-truck van uw vader, en dat u zelfs getuigen tegenkwam van de ontvoering van uw vader (CGVS p. 8, 27). U geeft niet aan dat u zelf op onderzoek was getrokken, of navraag had gedaan rondom het district; u stootte puur toevallig, op de enige trip buitenshuis die u maakte tussen de verdwijning van uw vader en uw vertrek uit Afghanistan, op de crime scene, tijdens een pispauze (CGVS p. 9). Uw relaas bevat bovendien bijkomende elementen die de graad van toevalligheid – en dus ook onwaarschijnlijkheid – verder vergroten. Dat de pickup-truck er überhaupt nog stond is al zeer vreemd. Afghanistan is een arm land, en zowel de taliban als de omwonenden zouden zeker en vast wel een extra gratis voertuig kunnen gebruiken, al is het maar voor wisselstukken. Volgens uw verklaringen lijkt het er ook niet op dat het voertuig onklaar gemaakt werd of opgeblazen tijdens gevechten of iets dergelijks; het voertuig werd “door de taliban gestopt” waarna de inzittenden “uitstapten” (CGVS p. 8). Bovendien maakt u er ook gewag van dat u op het moment dat u deze plaats passeerde, een groep kinderen rondom de truck aantrof die louter naar het voertuig aan het staren waren (CGVS p. 9, 11). De truck zou er nochtans al drie dagen hebben moeten staan op dat moment, waardoor het maar vreemd overkomt dat de omwonenden nog zodanig gefascineerd zouden zijn dat ze rond het voertuig zouden verzamelen om enkel vanop veilige afstand te staren. Dit alles geeft uw verhaal een eerder geënceneerde indruk.

In dit kader is het **ten vijfde** ook belangrijk om op te merken dat u tijdens uw gehoor voor de DVZ er geen melding van had gemaakt dat uw vader gedood zou zijn omdat hij militieleden vervoerde; u zei toen enkel dat jullie beiden instonden voor het onderhoud van de boomgaard van A.K. [...] (vragenlijst CGVS dd. 21 maart 2016, afdeling 3.5.). Dit is nochtans geen onbelangrijk detail; afgaande uit uw verklaringen kwamen jullie beide niet in conflict met de taliban in het anderhalf jaar dat jullie voor A.K. [...] gewerkt zouden hebben voor dit incident (CGVS p. 13). Gevraagd waarom u hiervan geen melding

maakte tijdens het eerste interview, verklaart u dat u nochtans wel gesproken zou hebben over zijn pickup-truck met de tolk, maar in de daaropvolgende opsomming van wat u gezegd zou hebben, spreekt u wederom enkel van het irrigeren van de boomgaard voorafgaande aan de ontvoering en niet over het vervoeren van militieleden (CGVS p. 26). Dit, in samenlezing met de supra aangeduide onwaarschijnlijke toevalligheden, doen vermoeden dat het hier gaat om een toevoeging achteraf gemaakt om te proberen uw relaas kracht bij te zetten.

Wat betreft de notie dat u door de taliban bedreigd zou worden voor uw diensten in de boomgaard van A.K. [...], is het ten slotte vreemd dat u enerzijds stelt dat uw dorp geheel onder controle staat van de taliban ("er is geen overheid, allemaal taliban", CGVS p. 5), en dat ze in de moskee zouden oproepen om niet langer te werken voor A.K. [...] (CGVS p. 11), maar tegelijk blijkbaar wel het huis en de boomgaard van A.K. [...] in het dorp geheel ongemoeid lieten (CGVS p. 13). Het lijkt productiever om de boomgaard en de compound te brandschatten of te plunderen dan om de bevolking van het dorp het leven moeilijk te maken omdat ze deze blijven onderhouden.

Samenvattend kan daarom gesteld worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging had omwille van uw of uw vader's werk voor A.K. [...]. Er dient daarom besloten te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Er bovendien supra al gewezen op de waarschijnlijk vervalste dreigbrief, die u w relaas eerder ondergraaft dan ondersteunt. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul, Pansjir, Samangan, en binnen de provincie Nangarhar in het grootstedelijk gebied van Jalalabad geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de

asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw (contacten met) uw familiaal netwerk in Afghanistan, uw (economische) activiteiten in Afghanistan, uw recente verblijf in het district of in Afghanistan tout court, en uw vertrek en reisweg uit Afghanistan.

Ten eerste, wat betreft uw verklaringen over contacten die u onderhoudt met uw familie in Afghanistan, dient te worden vastgesteld dat deze elke logica lijken te ontberen. U mocht een enveloppe ontvangen uit Afghanistan (document 4), waardoor u minstens contact met de afzender in Afghanistan moest opnemen, of uw contactgegevens hier op een andere manier tot daar moest krijgen. U verklaarde dat u uw oom in Afghanistan tweemaal belde, en dat u zijn nummer kon achterhalen via een neef van u die in London woont en u belde (CGVS p. 6, 7). U verklaart tegelijkertijd evenwel dat u uw simkaart uit Afghanistan weggooide in Iran, en dat uw neef u belde op een Belgische nummer (CGVS p. 7). Hierdoor moet uw neef in London natuurlijk voorafgaand van uw nieuw nummer zijn ingelicht. Hiernaar gevraagd, verklaart u echter dat hij dit nummer kreeg van "iemand", en dat u niet de kans kreeg om te achterhalen wie precies door omstandigheden (CGVS p. 7). Dit zou nochtans enkel gebeurd kunnen zijn via een gemeenschappelijke kennis aan wie u uw nieuwe nummer meedeelde, en dat dit zomaar door een onbekende zou gebeuren is geheel onmogelijk. Uw pretentie van onwetendheid kan niet aanvaard worden. Het lijkt daarentegen meer waarschijnlijk dat u het CGVS geen zicht wil geven op uw werkelijk sociaal netwerk.

Ten tweede, wat betreft uw verklaringen over uw activiteiten in Afghanistan, verklaarde u dat u nooit naar school ging, en u zich enkel bezig hield met het helpen in het huishouden, het zorgen voor de geiten, en het laatste anderhalf jaar het helpen met de irrigatie van de boomgaard van A.K. [...] (CGVS p. 13, 19). Er kan evenwel getwijfeld worden aan zowel de irrigatietaak, gezien de ongeloofwaardigheid van uw verhaal omtrent de bedreigingen naar aanleiding van het irrigeren van de boomgaard waarop supra gewezen, en aan het hoeden van geiten. U verklaarde namelijk dat de draagtijd van een geit zo'n zeven a acht maanden is (CGVS p. 20), terwijl deze in feite 150 dagen ofte vijf maanden bedraagt (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dit is nochtans een gegeven dat iemand die dag in dag uit met de geiten in de weer is wel zou weten. Het lijkt er daarom op dat u het CGVS niet de waarheid vertelde over uw (economische) activiteiten in Afghanistan, wat het voor het CGVS onmogelijk maakt om een correcte inschatting te maken van uw socio-economische positie aldaar.

Ten derde is het markant hoe weinig u lijkt te weten over uw eigen land. U wist bijvoorbeeld niet wanneer de laatste presidentsverkiezingen waren, wie de voorganger was van huidige president Ashraf Ghani, waarom er buitenlandse soldaten zijn in Afghanistan, waarom er een conflict is tussen de taliban en de overheid, of wie Osama Bin Laden en Mullah Omar zijn (CGVS p. 17, 18), nochtans zaken die ook gewone mensen zouden moeten bezighouden. Geconfronteerd met "dagelijkse [grote en kleine incidenten]" zou u toch minstens aan uw vader hebben kunnen vragen waarom deze plaatsgrepen en wie achter al dat onheil zat, of wie de mensen waren die te pas en te onpas hoogtechnologisch wapentuig uit de lucht deden vallen en waarom ze überhaupt in Afghanistan waren. Dat u maar zo weinig kennis ten toon kan of wil spreiden, kan betekenen dat u uw werkelijke opleidingen kennisniveau liever verborgen wil houden, of dat u niet eerlijk was over uw recente herkomst uit Afghanistan.

Ten vierde zijn er ook elementen die doen twifelen aan uw recente herkomst uit uw eigen district. Primo valt het op dat u maar erg weinig kan vertellen over A.K. [...], ook al speelt hij een (indirect) prominente rol in uw verhaal en zou hij "dichte" familie van u zijn (CGVS p. 13). Behalve dat hij de chef

was van het district en dat hij twee à drie jaar terug een aanslag overleefde, wist u niets over hem te vertellen (CGVS p. 14, 15). Van iemand die beweert zijn hele leven in het district gewoon d te hebben, te werken voor A.K. [...], en familie van hem te zijn zou nochtans meer verwacht mogen worden. Zo werd bijvoorbeeld gepeild naar het moment waarop hij kort ontslagen zou geweest zijn, en een gijzeling waarbij hij een rol spelde bij de afwikkeling (zie stukken toegevoegd aan het dossier), maar hiervan leek u niet op de hoogte (CGVS p. 15).

Secundo lijkt u ook totaal niet op de hoogte van de veiligheidssituatie in de jaren voorafgaand aan uw vertrek in uw district. Zelfs van iemand met een beperkt opleidingsniveau mag nochtans verwacht worden dat hij ten minste notie zou hebben van zeer belangwekkende gebeurtenissen in zijn streek van herkomst. Gevraagd of er grote operaties van het leger plaatsvonden in uw district, geeft u enkel aan dat er dagelijks grote en kleine incidenten gebeuren rond het districtscentrum, maar dat u dat niet kon zien omdat u niet dichtbij het districtscentrum leefde (CGVS p. 16). U hoeft evenwel een incident niet persoonlijk te zien gebeuren om er op de hoogte van te zijn, en bovendien spreekt u uzelf hier tegen wat betreft uw woonplaats: u zou namelijk slechts op wandelafstand van het districtscentrum wonen, getuige uw verklaring dat u met vijf kilo aan boodschappen gewoon naar huis wandelde (CGVS p. 10). Hoe dan ook, het is goed gedocumenteerd dat er een groot legeroffensief in de streek plaatsvond doorheen augustus 2015 (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ook in juli 2013 vond een grote operatie plaats in het district, één van de grootste operaties uitgevoerd door het Afghaanse leger tot dan toe, waarbij naar verluid meer dan honderd strijders in één klap gedood werden (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dat u enkel kan zeggen dat er toen u naar hier kwam (oktober 2015, zie supra) "iets" gaande was boven het districtscentrum (CGVS p. 16), denkt de lading absoluut niet.

Tertio, gevraagd naar grote talibanoperaties tegen het districtscentrum, stelde u enkel dat u zich een groot gevecht meer dan zeven jaar terug kon herinneren (CGVS p. 16). Maar het is echter geweten dat in de zomer van 2014 de taliban gecoördineerde aanvallen uitvoerde over het hele district, met ook verschillende grote aanvallen tegen het districtscentrum waarbij telkens tientallen strijders omkwamen (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is hoogst opmerkelijk dat u van geen van deze toch wel erg grote offensieven en tegenoffensieven op de hoogte leek, zeker omdat uw vader blijkbaar toch wel directe contacten onderhouden zou hebben met het districtshoofd (CGVS p. 14).

Ten slotte kunnen ook uw verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan en uw reisweg niet overtuigen. Zo is het primo markant hoedanig snel uw vertrek geregeld werd; uw oom zette u onmiddellijk in een auto richting de doorgangspoort naar Pakistan en Iran, Nimruz (CGVS p. 9, 23). Dit alles gebeurde blijkbaar zonder dat iemand u vertelde wat er gaande was, totdat de mensensmokkelaar u in Nimruz vertelde dat u op weg was naar het buitenland (CGVS p. 23). Zowel de snelheid van als uw totale passiviteit tegenover deze gebeurtenissen vallen maar moeilijk voor waar te nemen, waar u ook tijdens het gehoor op gewezen werd (CGVS p. 24).

Secundo, er op gewezen dat uw verklaringen over het reizen door Pakistan, Iran en Turkije geen melding maakten van problemen bij het oversteken van staatsgrenzen (CGVS p. 24), verhaalt u plots over een incident waarbij er geschoten op u zou zijn aan de Turkse grens "net voor uw voeten", maar dat men u niettemin niet raakte omdat men uw bang wou maken, en u verder kon lopen (CGVS p. 24). Erop gewezen dat deze toevoeging eerder verzonnen overkwam, blijft u er bij dat men net voor uw voeten had geschoten (CGVS p. 24). Waarschuwingsschoten worden nochtans in de regel in de lucht afgevuurd. In ieder geval is deze verklaring eerder ongeloofelijk, en bovendien kwam deze er ook slechts wanneer u erop gewezen werd dat u geen melding maakte van moeilijkheden aan de grenzen, en niet spontaan. Het lijkt er daarom op dat u ook over uw vertrek uit Afghanistan en uw reisweg niet de (gehele) waarheid wou vertellen.

Samen genomen dient daarom besloten te worden dat u het CGVS geen zicht wou of kon geven over uw (contacten met) uw familiaal netwerk in Afghanistan, uw (economische) activiteiten in Afghanistan, uw recente verblijf en herkomst uit uw district of uit Afghanistan tout court, en uw vertrek en reisweg uit Afghanistan. Daarenboven kon u ook niet aannemelijk maken dat u persoonlijk te vrezen had voor vervolging of een risico liep op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 16 mei 2017 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (CGVS p. 2) en werd tijdens het gehoor herhaaldelijk geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw relaas (CGVS p. 7, 12, 22, 24, 26,). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u

gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw (contacten met) uw familiaal netwerk in Afghanistan, uw (economische) activiteiten in Afghanistan, uw recente verblijf en recente herkomst uit uw district of uit Afghanistan tout court, en uw vertrek en reisweg uit Afghanistan. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfsplaats, achtergrond, familiale situatie en het familiaal netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielaanvraag raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel I, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij voert tevens aan dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“1. Vooraf

Verzoeker wenst door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting gehoord te worden. Verzoeker wenst tijdens dit verhoor onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige verhoren zouden gerezen zijn, recht te zetten. Verzoeker heeft de indruk dat hij misbegrepen is geworden door de beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen.

2. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat –Generaal dat hij niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en hij niet als vluchteling kan worden erkend en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

3. De beslissing van het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 23.06.2017 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Het moge duidelijk zijn dat het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

4. Verzoeker wijst er vooreerst op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoeker meent dan ook dat hij hieraan ruimschoots heel voldaan. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de diverse verhoorverslagen blijkt dat verzoeker met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd.

5. Door het Commissariaat -Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd onvoldoende rekening gehouden met de lage scholingsgraad van verzoeker.

Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft al verschillende keer in die richting geoordeeld:

Bovendien moet bij de beoordeling van de bewijslast rekening worden gehouden met de status van niet-begeleide minderjarige van verzoeker op het ogenblik van het verhoor. Zo moet het onderzoek van de asielaanvraag van een niet-begeleide minderjarige worden bepaald volgens diens graad van geestelijke ontwikkeling en rijpheid. (Art. 48/3 vreemdelingenwet).

(Raad Vreemdelingenbetwistingen 31 januari 2008, J. dr. jeun. 2008, afl. 274, 35 en <http://www.jdj.be> (16 mei 2008))

Nochtans blijkt uit de beslissingen van het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er geen rekening werd gehouden met de leeftijd en zijn scholingsgraad.

Uit nalezing van het administratief dossier blijkt dat er in casu niet vertrokken werd vanuit een “free narrative” interview, waaronder begrepen wordt het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen.

In vele gevallen leiden de verhoren tot de conclusie dat de kandidaat-vluchteling maar een ontoereikende kennis van Afghanistan heeft. Men moet nochtans toch opmerken dat de nieuwe Afghaanse generatie, vandaag op de vlucht, maar een zeer beperkte toegang heeft tot alle hulpbronnen, voornamelijk tot het onderwijs. Ook dient vastgesteld te worden dat het CGVS geen enkel appreciatieverschil maakt al naar gelang de persoon van het platteland of van de stad afkomstig is, zijn heel leven in Afghanistan geleefd heeft of maar voor een deel, of om het even welke andere specificiteit, wat een wantrouwen tegenover dergelijke instructiemethodes, vandaag de voornaamste evaluatiemethode, zou moeten opwekken.

Het UNHCR heeft zich al ongerust gemaakt over de afwijkingen waartoe het gebruik van objectieve informatie om de geloofwaardigheid van de asielzoekers te testen, zou kunnen leiden: « In individual claims, the particular circumstances and the credibility of the claimant will often be the most decisive elements. Internal or external evidentiary contradictions do not necessarily mean that the claimant is not generally credible, and excessive reliance should not be placed upon information systems at the expense of the claimant's own testimony (UN High Commissioner for Refugees, Country of Origin Information: Towards Enhanced International Cooperation, February 2004. (<http://www.unhcr.org/refworld/docid/403b2522a.html>))

6. Verzoeker volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld.

Verzoeker verwijst terzake naar de vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen.

Het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, volstaan op zich niet om iemand het statuut als vluchteling te weigeren.

Verzoeker verwijst in deze naar het arrest nr. 61.417 van 13 mei 2011:

Relativement à cette question, tout en admettant que le caractère frauduleux ou mensonger des déclarations peut légitimement conduire la partie défenderesse à mettre en doute la bonne foi d'un demandeur, le Conseil rappelle sa jurisprudence constante selon laquelle cette circonstance ne dispense pas les instances d'asile de s'interroger in fine sur l'existence, pour le demandeur, d'une crainte d'être persécuté ou d'un risque réel de subir des atteintes graves, qui pourraient être établis à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments certains de la cause.

Met betrekking tot deze vraag mbt de feitenvaststelling, ook al is het duidelijk dat het frauduleus of leugenachtig karakter van verklaringen terecht als gevolg kan hebben dat de verwerende partij de goede trouw van een asielzoeker in twijfel trekt, herhaalt de Raad haar constante rechtspraak volgens dewelke deze omstandigheid de asielinstanties er niet van ontslaat zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan, voor de asielzoeker, van een vrees tot vervolging of een reëel risico ernstige schade te ondergaan, die voldoende zouden kunnen aangetoond, ondanks deze twijfel, op grond van zekere elementen in de zaak (eigen vertaling)

Tevens verwijst verzoeker naar § 198 en §199 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees

A person who, because of his experiences, was in fear of the authorities in his own country may still feel apprehensive vis-à-vis any authority. He may therefore be afraid to speak freely and give a full and accurate account of his case.

While an initial interview should normally suffice to bring an applicant's story to light, it may be necessary for the examiner to clarify any apparent inconsistencies and to resolve any contradictions in a further interview, and to find an explanation for any misrepresentation or concealment of material facts. Untrue statements by themselves are not a reason for refusal of refugee status and it is the examiner's responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case.

7. Verzoeker wijst erop dat hij alles heeft verteld wat hij wist. Meer kan hij niet vertellen. Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaas geloof te hechten

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende bepaalt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking [met de eerder door hem gedane verklaringen], dient hij [...] de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."

Verzoeker wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing wijst dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker werd niet op de tegenstrijdigheden hieromtrent gewezen.

8. Door de verwerende partij wordt te weinig rekening gehouden met het feit dat verzoeker een heel ander tijdsbesef heeft dan dewelke in de Westerse wereld wordt gehanteerd.

In de westerse wereld bestaat een lineair tijdsbesef, dat wil zeggen dat men denkt in termen van verleden, heden en toekomst. De toekomst schept nieuwe mogelijkheden en uitdagingen en is duidelijk anders dan het verleden. Alles is in ontwikkeling. De Afghaanse cultuur heeft een meer cyclische tijdsbeleving. Alles herhaalt zich op een voorspelbare manier: dag en nacht, zomer en winter, zaaien en oogsten, zonen worden vader,...

Verwerende partij is hieraan voorbij gegaan.

9. Verwerende partij houdt evenmin rekening met het feit dat de zaken waarover verzoeker ondervraagd werd reeds dateren van meerdere jaren terug. Al te makkelijk grijpt verwerende partij terug naar het argument dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn dat zij in geheugen gegrift zouden moeten zijn.

Dit argument is bovendien niet wetenschappelijk onderbouwd:

Opdat de asielzoeker in staat zou zijn om zijn verhaal te vertellen aan de asielinstanties, dient hij beroep te doen op zijn autobiografisch geheugen. Het autobiografisch geheugen kan hierbij omschreven worden als "memory for a personal event". Echter, traumatische ervaringen kunnen de "opslag" en de "raadpleging" van dit autobiografisch geheugen verstoren. Zo werden ernstige wijzigingen in het autobiografisch geheugen aangetoond bij personen met depressie (gelinkt aan trauma) of PTSS.²⁹

Herinneringen voor traumatische gebeurtenissen zijn opmerkelijk verschillend van normale herinneringen. ³⁰ Zo heeft studie uitgewezen dat wanneer een persoon iets traumatisch ervaart (levensbedreigend of waarbij zijn fysieke integriteit wordt bedreigd of deze van een naaste), de herinneringen van deze ervaring van een andere aard zijn: "The characteristic of traumatic memories is that they are fragments, usually sensory impressions; they may be images, sensations, smells or emotional states. This means that when somebody is interviewed and asked about an experience that

was traumatic, and has only, or largely, memories of this fragmentary type, they are unlikely to be able to produce a coherent verbal narrative, quite simply because no complete verbal narrative of their experience exists.”

Dit impliceert dat wanneer de getraumatiseerde asielzoeker wordt bevraagd over een traumatische gebeurtenis – bijvoorbeeld verkrachting of foltering – hij vaak slechts fragmenten of impressies zal hebben, die mogelijk ook de gevoelens oproepen die speelden op het ogenblik van de oorspronkelijke gebeurtenis, zoals angst, schaamte, vernedering, schuld of woede.³² Onderzoek heeft uitgewezen dat, wanneer gesproken wordt over angstige of stresserende herinneringen, onderscheid dient gemaakt te worden tussen enerzijds de “centrale” details van het verhaal – datgene wat belangrijk is voor de kern van het verhaal of de emotionele inhoud van het relaas – en anderzijds de “perifere” details.³³ Hierdoor kan tunnelgeheugen optreden: geheugen dat voor de centrale details goed is maar voor de perifere details slecht. Bij het onderzoek naar verklaringen voor mogelijke discrepanties in een asielzoeker's relaas van traumatische ervaringen, hebben onderzoekers zich ook toegelegd op wat kan gebeuren bij het herhaaldelijk interviewen van personen waarbij de nadruk wordt gelegd op traumatische ervaringen.³⁴ Uit deze studie bleek dat meer dan 65% van de details verstrekt door de asielzoekers, veranderde tijdens de verschillende interviews. Voor de traumatische gebeurtenissen wijzigden de perifere details opmerkelijk in vergelijking met de centrale details. Voor veel ondervraagden was bijvoorbeeld de datum geen centraal detail. Hoe langer de tijdsspanne tussen de interviews, hoe meer de details wijzigden voor die personen met hoge PTSS scores en hoe inconsistenter aldus hun relaas. Het onderscheid tussen traumatisch en niet-traumatisch geheugen is dus een belangrijke factor die in overweging dient te worden genomen wanneer een oordeel wordt geveld over mogelijke discrepanties in het asielrelaas

<http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/CBARAnalysepsy.pdf>

10. De authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde documenten wordt door verwerende partij in twijfel getrokken. Dat verzoeker de inhoud van deze stukken niet kende,, kan hem niet verweten worden. Vooreerst heeft de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met het profiel van verzoeker, een ongeschoolde plattelandsjongen. Tevens is tijdens het interview duidelijk gebleken dat de intellectuele capaciteiten van verzoeker zeer beperkt waren.

Verwerende partij heeft de documenten niet op een correcte manier op haar authenticiteit gecontroleerd. Er is geen enkel aanwijzen dat dit werd voorgelegd aan specialisten.

Verzoeker verwijst naar een arrest van Arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake M.A. uit Iran tegen Zwitserland, d.d. 18 nov 2014, zaaknr 52589/13:

The one and only party to challenge the authenticity of the summons was the Swiss Government in their observations before this Court, in which they called into question the authenticity of the summons with the generalised allegation that documents of such kind could be purchased in Iran. The Government did not provide any reasons as to why they believed that the summons in question was falsified, however, alleging merely that the applicant's story was not credible. As noted above, the Court does not share the view that the discrepancies in the applicant's accounts were of such a serious nature that they could allow the documents submitted by the applicant to be ignored, but considers that they could to a considerable degree in fact be dispelled by the applicant's further explanations. Consequently, as there is no indication that the Government tried to verify the authenticity of the summons through specialists or with the help of the Swiss embassy in Teheran, the Government did not challenge the authenticity of the documents in a proper manner. The Court is therefore of the view that the summons of 10 May 2011 cannot reasonably be disregarded. The summons matches the applicant's account of the events of 10 May 2011 in Iran and therefore adds to the plausibility of his story.

Tevens wordt op die manier geen rekening gehouden met de zwakke positie waarin een asielzoeker zich bevindt:

Furthermore, the Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries . The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted. (Arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake M.A. uit Iran tegen Zwitserland, d.d. 18 nov 2014, zaaknr 52589/13)

9. Feit is dat het verzwijgen van een deel van het relaas op zich niet volstaat om iemand het staat te weigeren.

Zo stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen n een arrest van 2009: “de Raad herhaalt dat, onder voorbehoud van de eventuele toepassing van de uitsluitingsclausule, de vraag die moet

behandeld worden tijdens het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus tenslotte terug te brengen is tot de vraag of de asielzoeker al dan niet reden heeft om vervolging te vrezen op grond van één van de redenen van de Conventie van Genève; dat, hoewel het onderzoek naar de geloofwaardigheid dat gewoonlijk wordt ingesteld, in het algemeen, een noodzakelijke stap is om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze stap de vraag zelf aan de aandacht onttrekt; dat in geval er twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de asielzoeker, het uiten van twijfels niet van verplichting ontslaat om zich in fine af te vragen of er een vrees voor vervolging bestaat die voldoende zou kunnen aangetoond worden, niettegenstaande deze twijfels, door de elementen van de zaak waar men voor het overige zeker van is. (Eigenhandige vertaling: CCE, 27.366, 14 mai 2009)

11. Verzoeker is de mening toegedaan, dat hij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris – Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 bepaalt dat een vluchteling een persoon is die: '(...) Uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of (...) niet wil inroepen (...)

Verzoeker vraagt dan ook met aandrang rekening te houden met zijn profiel.

Cf.

Met betrekking tot de concrete vraagstelling en de analyse van de antwoorden die geleid hebben tot de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers profiel. Zeker voor wat betreft Afghanistan hangt datgene wat beschouwd kan worden als elementaire kennis sterk af van de maatschappelijke positie van de betrokkene. Zijn/haar toegang tot informatie hangt immers af van zijn/haar plaats op de sociale ladder en in het bijzonder van zijn/haar geslacht. In casu heeft verzoeker het profiel van een ongeschoolde Afgaanse plattelands jongeling die voornamelijk biin zijn dorp bleef om zich over het huishouden en het landwerk te ontfemen. Het gewicht dat aan het onvermogen om te antwoorden op militair-politieke vragen gehecht kan worden is bijgevolg quasi nihil. Vragen over het dagelijkse leven, prijzen, elementaire geografie zoals namen van scholen en ziekenhuizen in de buurt, wegen des te meer door. Zowel de vraagstelling, als de interpretatie van de antwoorden op de kennisvragen zouden derhalve moeten aangepast zijn aan het profiel van de verzoeker. (RVV Arrest nr. 13.157 van 26 juni 2008)

Er kan niet ontkend worden dat verzoeker een risicoprofiel heeft.

Verzoeker dreigt gedwongen gerekruteerd te worden.

Rekrutering van Taliban-strijders vindt op lokaal niveau in de regel plaats door een commandant, stamleider, familie of madrassa. Het komt zelden voor dat iemand wordt gerekruteerd door een onbekende. Het merendeel van de gerecruteerde strijders opereert in of vlakbij zijn geboortestreek. Vooral de strijders in de lagere rangen zijn vaak goed geïntegreerd in de lokale gemeenschap. Buitenlandse strijders vormen een kleine groep onder de opstandelingen, maar deze groep groeit wel. Zij zijn vaak radicaler en minder tolerant naar de lokale bevolking omdat ze meer op afstand staan. Er zijn verschillende redenen waarom Afghanen zich aansluiten bij de Taliban, waaronder religieuze of ideologische. Ook conflicten met bijvoorbeeld een andere stam of economische motieven kunnen een rol spelen. Daarnaast kunnen intimidatie en dwang redenen zijn, al vindt dwang door middel van dreigementen en geweld volgens bronnen alleen in uitzonderlijke situaties plaats.

<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2014/09/17/afghanistan.html>

Verzoeker verwijst naar de situatie in zijn district in het bijzonder:

According to Giustozzi, the Taliban does not include many large lashkars in the traditional sense of the word, or tribal armies, in their ranks. It tries to obtain the tribal elders' cooperation for the mobilisation of smaller local units (fronts) of, for example, 10 men (20). As explained in the 2012 EASO report (21), the Taliban tries to reach out to local commanders, community and tribal elders to gain support. The Taliban relays information on the level of support it achieves in different communities on its English website, often indicting the responsibility of the Preaching and Guidance/Recruitment (Dawat wal Irshad) Commission of Islamic Emirate in obtaining community support (22): 29 villages in Shinkot district in Ghor (23); a local commander of 200 armed men in an area near the provincial capital of Ghor (24); a tribe in the district of Dawlana in Ghor, including a tribal militia of about 250 fighters (25); 11 villages in Bandar district in Faryab (26); a local militia and population in Sangcharak, Sar-e Pul (27); tribal elders in Hisarak, Nangarhar (28); tribal elders, religious scholars and militia commanders in Gizab district in Uruzgan/Daykundi (29); residents from the district of Ab Garmi (Badghis) reportedly declared their

support and offered 30 armed men to the Taliban's ranks, while their costs would be covered by the locals (30); in Pak ka, there was an 'invitation and Amalgamation' or an 'absorption' process by the Taliban to convince enemy fighters (pro-government militia, local police, ...) to switch sides (31).

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf

Verzoeker verwijst naar de beleidsnota van het CGVS:

Hieronder wordt een niet-limitatief overzicht gegeven van de risicogroepen in Afghanistan, waarbij de aandacht uit gaat naar de risicoprofielen waar het CGVS in haar dagelijkse werking voornamelijk mee in aanraking komt.

- personen die rechtstreeks werkzaam waren voor (of samenwerken met) de Internationale strijdkrachten;
- mensenrechtenactivisten
- ngo-medewerkers;
- personen die opkomen voor de rechten van de vrouw;
- vrouwen die een publieke, openbare functie of rol bekleden;
- alleenstaande vrouwen en minderjarigen;
- personen die vervolging riskeren omwille van hun seksuele geaardheid;
- religieuze minderheden, zoals christenen, bahai, hindoes en sikhs;
- personen die beschuldigd worden van spionage voor de Afghaanse overheid;
- personen die geassocieerd worden met de buitenlandse aanwezigheid in het land;
- personen die activiteiten hebben die niet binnen de geloofsovertuiging van extremistische groeperingen passen;
- personen die eerder gerelateerd geweld vrezen;
- journalisten of personen werkzaam in de media;
- mannen die gedwongen rekrutering vrezen;
- ...

http://www.cgvs.be/sites/default/files/beleidsnotas/com_website/beleidsnota_afghanistan_20150602.pdf

12. Verzoeker is de mening toegedaan dat hemminstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5:

"Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

Welnu, verzoeker legde thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.

13. Verzoeker wijst erop dat hij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is het geval indien er "zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

- a) Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie
- b) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
- c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

Verzoeker wenst in te gaan op de categorie b en c

Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat de gehele provincie Maidan Wardak als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden.

Artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG voorziet dat een asielzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming als er gegronde redenen zijn dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, door ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Arrest nr. C-285/12 van het Hof van Justitie (Aboubacar Diakité tegen CGVS) van 30 januari 2014 preciseert dat de term "binnenlands gewapend conflict" in het kader van subsidiaire bescherming geïnterpreteerd moet worden volgens zijn gewoonlijke betekenis in alledaagse taal: gewapende groeperingen die elkaar of militaire troepen van de Staat bevechten. De term "binnenlands gewapend conflict" moet dus niet geïnterpreteerd worden naar internationaal humanitair recht.

Volgens de Kwalificatierichtlijn kan een binnenlands gewapend conflict enkel leiden tot toekenning van subsidiaire bescherming als er gegronde redenen bestaan dat de asielzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven. Het Hof meent dat er bij de beoordeling van mogelijke toekenning van subsidiaire bescherming geen bijkomende voorwaarden gesteld moeten worden, zoals bijvoorbeeld de intensiteit van het gewapend conflict, het niveau van organisatie van de gewapende troepen noch de duur van het conflict.

Verzoeker is van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat de gehele provincie NANGARHAR als zeer gevaarlijk kan beschouwd worden. Verzoeker verwijst naar 2 internationale rapporten:

1. EASO rapport van november 2016 over de veiligheidssituatie in Afghanistan

[...]

2. UNAMA FIRST QUARTER 2017 CIVILIAN CASUALTY DATA

[...]

In the first quarter of 2017, UNAMA documented 2,181 civilian casualties (715 dead and 1,466 injured), a four per cent decrease compared to the same period in 2016. Civilian deaths decreased by two per cent while civilian injuries decreased by five per cent.

Consistent with trends in 2016, ground engagements continued to cause most civilian casualties, followed by improvised explosive devices, as well as suicide and complex attacks.

The decrease in civilian casualties recorded by UNAMA is chiefly attributable to a 19 per cent reduction in civilian deaths and injuries caused by ground engagements between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements. While UNAMA welcomes such a decrease and all efforts to protect civilians, it notes the record levels of internal displacement within Afghanistan during 2016 and that the reduction in numbers may be related to the movement of civilians from several areas severely affected by conflict. Notwithstanding this decrease, ground fighting remained the leading cause of civilian casualties - accounting for 35 per cent of all civilian casualties.

Geographically, Kabul province had the highest number of civilian casualties due to suicide and complex attacks in Kabul city, followed by Helmand, Kandahar, Nangarhar and Uruzgan provinces.

Verzoeker wijst erop dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan. Gezien zijn afkomst uit NANGARHAR zijn positie en situatie in deze regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient aan verzoeker de subsidiaire bescherming worden toegekend.

Ondergeschikt wijst verzoeker op het volgende:

o het gebied moet veilig zijn voor de vreemdeling;

o de vreemdeling moet er bescherming kunnen krijgen;

o het gebied moet veilig te bereiken zijn; en

o toegankelijk zijn;

o de vreemdeling kan er zich vestigen (sociaal-economische factoren en de in dat kader relevante individueel kenmerken spelen een rol).

Twijfels over de woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan zijn vaak maar een louter vermoeden dat voortvloeit uit het verhoor door de verwerende partij, en niet rechtstreeks uit bewijselementen. Uit een eerste vermoeden een tweede afleiden, namelijk de mogelijkheid dat de aanvragers reëel verblijfsalternatief hebben in een derde land, is een argument dat niet kan worden opgenomen in de wet. Dit argument werd ook al veroordeeld door het Hof van Cassatie in een dossier met soortgelijk probleem: de vaststelling van het statuut van staatloosheid van een Palestijnse vluchteling en de vraag of de bescherming van UNRWA werd stopgezet (vraag over mogelijke

heropneming in Libanon...) : „(il ne paraît pas exclu que (...) le demandeur bénéficie actuellement de l'aide de l'U.N.R.W.A. et demeure, partant, soumis à la clause d'exclusion précitée), l'arrêt, qui déduit cette conséquence d'un fait qu'il considère comme « n'étant pas exclu », et donc incertain, déduit ainsi le fait recherché d'un fait incertain et méconnaît, partant, la règle que la preuve par présomption ne peut se fonder que sur des faits certains (violation des articles 1349 et 1353 du Code civil). (Cass 22 januari 2009 C.06.0427.F.)

Een vestigingsalternatief is quasi onmogelijk, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.

Tevens toont verwerende partij geenszins aan dat de voorwaarden hiertoe vervuld zijn. Uit de rechtspraak kunnen de volgende voorwaarden gestedilleerd worden:

(zie rechtsoverweging 141 van het arrest in de zaak Salah Sheekh tegen Nederland van 11 januari 2007 (ECLI:CE:ECHR:2007:0111JUD000194804), waar het EHRM oordeelt dat "as a precondition for relying on an internal flight alternative, certain guarantees have to be in place: the person to be expelled must be able to travel to the area concerned, to gain admittance and be able to settle there, failing which an issue under Article 3 may arise, the more so if in the absence of such guarantees there is a possibility of the expellee ending up in a part of the country of origin where he or she may be subjected to ill-treatment.")

Verwerende partij schiet tekort in haar bewijslast.

(c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Rusland, zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij sinds ongeveer anderhalf jaar voor haar vertrek uit haar land van herkomst haar vader hielp met het onderhouden van de boomgaard van het districtshoofd van Hesarak en dat zij om die reden door de taliban wordt gevisieerd. Zij zou op een dag met de pick-uptruck van haar vader zijn meegereden naar het districtscentrum, waar haar vader haar naar de winkel zou hebben gestuurd om vervolgens zelf naar het districtshuis te gaan. De verzoekende partij stelt dat zij vervolgens met de boodschappen terug naar huis wandelde maar dat haar vader niet meer terugkwam. Na drie dagen zou zijn lijk voor de deur van haar huis zijn gedumpt door de taliban. Omdat de *mullah* van het dorp weigerde om een begrafenisceremonie te houden, zou de grootvader van de verzoekende partij geopperd hebben het lijk over te brengen naar het huis van haar oom in het naburig dorp Chamtala. Onder het voorwendsel dat haar moeder naar het ziekenhuis moest zouden de verzoekende partij en haar familie zich vervolgens met de pick-uptruck van een dorpeling naar Chamtala hebben laten brengen met het lijk van haar vader verborgen in een bundel beddengoed. Onderweg zou de verzoekende partij tijdens een plaspauze de verlaten pick-uptruck van haar vader hebben aangetroffen met daarrond dorpelingen die haar zouden hebben verteld dat de bestuurder door de taliban was meegenomen omdat hij leden van een regeringsgezinde militie had vervoerd. Nadat een *mullah* haar vader in Chamtala had begraven, zou de verzoekende partij een brief die zij op zijn lijk had aangetroffen hebben laten lezen door haar oom, waarop deze haar via Nimruz het land zou hebben uitgestuurd. Pas na haar aankomst in België zou de verzoekende partij via haar oom hebben vernomen dat zij in de brief beschuldigd wordt van spionage voor de overheid wegens haar diensten aan het districtshoofd en bevolen wordt zich bij de taliban aan te melden.

Aangezien de verzoekende partij verklaart in 1995 geboren te zijn en afkomstig te zijn uit Jaghband, district Hesarak, provincie Nangarhar, Afghanistan, en heel haar leven daar te hebben gewoond tot haar vlucht in 2015 naar Europa kan van de verzoekende partij de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij aldaar opgegroeid is en bijna 20 jaar in Jaghband, Afghanistan, heeft gewoond. Ook al wordt niet verwacht dat de verzoekende partij over alle maatschappelijke en (socio-) politieke aspecten van haar regio een gedetailleerde kennis beschikt, doch zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld, die de verzoekende partij kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-) politieke omgeving. Haar kennis is echter ontoereikend.

De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas om redenen die in de bestreden beslissing op omstandige en gedetailleerde wijze worden uiteengezet.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij (i) tijdens haar gehoor niet op de hoogte bleek van de inhoud van de brief van het districtscentrum van Hesarak, die door haar nochtans was voorgelegd ter staving van haar asielrelaas, (ii) met betrekking tot de inhoud van de door haar neergelegde dreigbrief verklaringen heeft afgelegd die niet stroken met de inhoud zoals deze blijkt uit de vertaling van deze brief, (iii) voormelde dreigbrief blijkt te zijn opgesteld in naam van Mullah Omar, daar waar uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat het overlijden en de opvolging van deze talibanleider reeds enkele maanden bekend was toen deze brief zou zijn opgesteld, (iv) niet aannemelijk maakt dat zij gedurende de drie dagen dat haar vader vermist was geen enkele poging heeft ondernomen om contact op te nemen met het districtshoofd, nochtans een dicht familielid naar wie haar vader op weg was toen hij door de taliban zou zijn tegengehouden, (v) niet aannemelijk maakt dat zij het lijk van haar vader verborgen kon houden voor de chauffeur die haar naar Chamtala bracht, temeer omdat er daar geen ziekenhuis blijkt te zijn, wat het ziekenhuisbezoek van haar moeder een doorzichtige dekmantel maakt, (vi) niet aannemelijk maakt dat zij onderweg toevallig op de pick-uptruck van haar vader stootte en daarrond ook getuigen van zijn ontvoering aantrof, (vii) tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat haar vader gedood zou zijn omdat hij militieleden vervoerde, (viii) niet verklaart waarom de taliban het huis en de boomgaard van het districtshoofd ongemoeid lieten terwijl ze volgens haar het hele dorp onder hun controle hadden.

Voormelde vaststellingen, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, zijn pertinent en terecht, vinden alle steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad wijst er verder op dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Nog daargelaten haar ongeloofwaardige asielmotieven, blijft de verzoekende partij in gebreke de Belgische asielinstanties een geloofwaardig zicht te bieden op (haar contacten met) haar familiaal netwerk in Afghanistan, haar activiteiten aldaar, haar herkomst uit het district Hesarak en haar vertrek en reisweg uit Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand vastgesteld dat de verzoekende partij (i) geen aannemelijke verklaringen aflegt over haar sociaal netwerk, (ii) niet aannemelijk maakt dat zij zich in Afghanistan zou hebben bezig gehouden met het hoeden van geiten, (iii) onaannemelijk weinig informatie heeft over het hoofd van haar district, dat nochtans een prominente rol speelt in haar relaas en dichte familie van haar zou zijn, (iv) niet op de hoogte blijkt van minstens twee grote legeroperaties die in recente jaren in Hesarak plaatsvonden, (v) zich niet de grote talibanoperaties tegen het districtscentrum van Hesarak van de zomer van 2014 voor de geest kan halen, (vi) de snelheid waarmee haar vertrek uit Afghanistan werd georganiseerd, alsook haar eigen passiviteit tegenover dit gebeuren niet aannemelijk maakt, (vi) het incident waarbij er aan de Turkse grens vlak voor haar voeten

werd geschoten niet aannemelijk maakt, te meer daar zij dit niet spontaan vermeldde maar slechts nadat zij erop gewezen werd dat zij geen melding maakte van moeilijkheden aan de grenzen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, verkeert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad in het ongewisse over waar de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar de verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de hoger weergegeven vaststellingen als dusdanig niet betwist in haar verzoekschrift, maar dat zij van oordeel is dat er bepaalde persoonlijke omstandigheden zijn die door de verwerende partij onvoldoende in rekening werden gebracht bij de beoordeling van haar relaas.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met haar leeftijd en lage scholingsgraad, verklaart noch verschoont zij de gedane vaststellingen. Er dient te worden opgemerkt dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd en beperkte scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij correcte en duidelijke verklaringen kan afleggen met betrekking tot zijn directe en persoonlijke leefwereld. Het betreft hier enerzijds de feiten die de kern uitmaken van verzoekers asielaanvraag. Het is niet aannemelijk dat de verzoekende partij omwille van haar gebrek aan scholing geen coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen kan afleggen met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis liggen van haar problemen in Afghanistan en daarenboven mee de reden van haar vertrek uit Afghanistan uitmaken. Zelfs van personen met een geringe opleiding mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Anderzijds kan zelfs van een jeugdig persoon die geen of weinig scholing heeft genoten worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerd regio van afkomst. Het gegeven dat de verzoekende partij ongeletterd is en niet in de gelegenheid was om schoolse kennis op te doen, kan haar gebrekkige kennis betreffende haar directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Zij toont bovendien niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van de verzoekende partij kan dan ook verwacht worden dat zij correct kan antwoorden op eenvoudige vragen over de politieke en veiligheidssituatie in haar voorgehouden land en regio van herkomst – zijnde haar onmiddellijke leefwereld –, wat niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden dient men geen toegang te hebben tot bijzondere hulpbronnen en is geen schoolse kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek.

De Raad volgt de verzoekende partij niet waar zij stelt dat uit het gehoor duidelijk is gebleken dat haar intellectuele capaciteiten zeer beperkt zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in staat bleek om haar asielaanvraag op omstandige en gedetailleerde wijze uiteen te zetten (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9). Uit het gehoorverslag blijkt verder dat zij geen moeite had om de haar gestelde vragen te begrijpen, noch om een antwoord op deze vragen te formuleren.

Het enkele gegeven dat de gebeurtenissen waaromtrent de verzoekende partij tijdens haar gehoor werd bevraagd meerdere jaren geleden plaatsvonden kan de gedane vaststellingen evenmin verschoenen of verklaren. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Het argument dat de Afghaanse cultuur gekenmerkt wordt door een eerder cyclische tijdsbeleving, kan evenmin overtuigen. De verzoekende partij staat deze bewering op geen enkele wijze en precificeert niet in welke zin een ander tijdsbesef afbreuk kan doen aan de concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot de door haar afgelegde verklaringen in het kader van haar asielaanvraag.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt dat zij haar niet op de tegenstrijdigheden in haar relaas heeft gewezen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn motivering in wezen niet op tegenstrijdigheden heeft gebaseerd. Haar asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden op basis van de vaststelling dat zij niet op de hoogte bleek van de inhoud van de documenten die zij ter staving daarvan heeft voorgelegd en dit relaas daarenboven meerdere onaannemelijke elementen bevatte. Tevens kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat haar vader door de taliban zou zijn gedood omdat hij regeringsgezinde militieleden vervoerde. De dossierbehandelaar heeft haar tijdens haar gehoor op deze omissie gewezen en haar de kans geboden hier een verklaring voor aan te brengen (stuk 4, gehoorverslag, p. 26). Aan haar voorgehouden verblijf en leefomstandigheden voorafgaand aan haar komst naar België werd geen geloof gehecht op basis van een vastgesteld gebrek aan relevante kennis.

Verzoekers verwijzing naar informatie aangaande risicoprofielen in Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd in zoverre zij meent dat de door haar voorgelegde documenten door specialisten hadden dienen te worden onderzocht. Zoals hoger aangegeven bleek zij niet op de hoogte van de inhoud van deze documenten, die nochtans haar asielrelaas dienen te ondersteunen, welke vaststelling op zich reeds afbreuk doet aan de bewijswaarde daarvan. Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Per aanvullende nota van 13 september 2017 brengt de verzoekende partij twee bijkomende stukken bij, zijnde een dreigbrief van de taliban en een bevestiging van haar afkomst door het districtshoofd van Hesarak. In de mate dat deze stukken dienen ter ondersteuning van elementen waaraan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht, ontberen zij enige bewijswaarde. De Raad merkt op dat het hier overigens fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Ter terechtzitting van 7 februari 2018 legt de verzoekende partij een rapport van Artsen Zonder Grenzen van 27 december 2017 neer waarin haar geestelijke gezondheid wordt beoordeeld. Hieruit blijkt dat bij haar op 7 april 2017 een mondelinge test werd afgenomen door een cultureel bemiddelaar, die bij haar bepaalde angstsymptomen en post-traumatische reacties heeft vastgesteld. Het rapport vermeldt uitdrukkelijk dat deze test niet bedoeld is om een diagnose te stellen en dat verdere professionele evaluatie vereist is. Het betreft hier geen medisch attest waaruit na diepgaand medisch onderzoek blijkt dat het cognitief geheugen van de verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De verzoekende partij brengt aldus geen objectieve elementen bij die erop wijzen dat zij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op haar verklaringen. Voorts formuleerde de verzoekende partij noch de raadsman die haar bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Wat betreft het andere ter terechtzitting van 7 februari 2018 neergelegde document, zijnde het origineel van verzoekers *taskara*, verwijst de Raad naar hetgeen hij hoger heeft uiteengezet inzake de ondersteunende werking van documenten en de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten in het bijzonder.

Ter terechtzitting van 7 februari 2018 verklaart de verzoekende partij dat haar oom klacht heeft neergelegd, maar dat hij te horen kreeg dat hij problemen met de taliban zelf dient te regelen. Intussen zou ook haar moeder overleden zijn en zou haar broer eveneens problemen hebben met de taliban. De verzoekende partij verklaart verder dat haar oom langs vaderszijde schrik heeft om contact te houden met haar en dat de taliban zouden gezegd hebben dat wie een persoon als haar helpt met problemen zal worden geconfronteerd. In zoverre deze nieuwe elementen verband houden met haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, kan daaraan evenmin enig geloof worden gehecht. Het betreft bovendien loutere beweringen waarvoor de verzoekende partij geen begin van bewijs aanbrengt.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing zijn terecht.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich op artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet beroept, wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij vanaf haar geboorte tot aan haar komst naar België in het dorp Jaghband, gelegen in het district Hesarak van de Afghaanse provincie Nangarhar heeft verbleven, noch afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.6. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS